

Mijn naam is Elena. Ik ken Fransisco al lang. We werkten in dezelfde fabriek. Omdat er weer ontslagen in de lucht hingen, werd er overgegaan op staking. Fransisco stond piket in de haven. Ik zorgde voor de bevoorrading van broodjes en koffie. Zo leerden we elkaar kennen. Het was een koude deprimerende dag, maar ik bracht de zon op piket, zei Fransisco tegen mij. Op dat moment gebeurde het, de vlam sloeg over van hem naar mij, van mij naar hem. Ik was al niet meer van de jongste, maar wel nog 15 jaar jonger dan Fransisco. Dat hielp waarschijnlijk. Ik had iedere hoop op een echtgenoot en kinderen al lang opgegeven. Ik had me al gesetteld in het alleen-zijn. Ik kende mijn eigenschappen en ook mijn beperkingen, maar plots werd alles anders. Een nieuwe wereld ging voor me open. De comfortzone werd ingeruild voor het onbekende. We werden een koppel en gingen vlug samen wonen. Jaren hebben we geprobeerd om kinderen te krijgen. Dat lukte niet. Tot nu.... 49 jaar en eindelijk zwanger!! Ik weet nu niet of ik blij mag zijn of angst moet hebben. Ik denk dat het een beetje van beide is. Het is nog heel pril. We hebben besloten om het nog niet rond te vertellen in geval er toch nog wat fout gaat, maar kijk... Ik zit te popelen om het van de daken te schreeuwen ... Wij verwachten eindelijk een kindje !!!